

Organizacja i funkcjonowanie kościoła prawdosławnego

Autor tekstu: **Edward Piszczałka**

Kościół, choć jest faktycznie katolickim, czyli realnie powszechnym, nie posiada organizacji centralnej, żadnego centrum doktrynalnego, programowego, intelektualnego. Istnieją natomiast jego różne organizacje kulturalne dziedzinowe, regionalne, miejscowe, mające różną wielkość i funkcjonujące w różnym społecznym i informacyjnym powiązaniu ze sobą, czy bez powiązań — uzależniając to funkcjonowanie od bieżącego popytu na nie, poparcia, wsparcia instytucjonalno-finansowego. Są nimi różne zespoły artystyczne, rozrywkowe, kulturalne, sportowe, polityczne, naukowe, szkoły — w działalności których przestrzegane, zachowywane jest posługiwanie się kultowym racjonalizmem: prawdą, mądrością i należyta dobroczynnością kultową.

Kościół powszechny prawdosławny dobra i mądrości ma charakter naturalny, co sprawia, że nasza przynależność do niego staje się faktycznie i praktycznie, wraz z uświadamianiem sobie tego, co jest nam dobre i rodzi uczucia i traktowanie estymujące to, i tego, co jest nam złe i rodzi uczucia i traktowanie negujące to — a więc nie są tu potrzebne jakieś formalne akty przystąpienia doń. Ponieważ cecha ta dotyczy wszystkich ludzi — tyle, że w różnym wymiarze i jakości — to kościół prawdosławny dobra i mądrości tworzą wszyscy ludzie. — Tworzymy go wszyscy, bowiem wszystkim nam zależy na tym, aby poznając rzeczywistość, osiągać prawdę w tym poznawaniu — a więc jesteśmy osobnikami prawdosławnymi, czyli ceniącymi prawdę w każdej dziedzinie naszego poznawania, także kościelnej (czyli kultowej) sfery naszego życia; wszyscy cenimy dobro w różnym przydatnym nam rodzaju i wymiarze; również wszyscy cenimy mądre postępowanie, jego skuteczność i inne dobroczynne tego walory. Kościół, w swej całości, ma dotychczas postać nieformalną — co praktycznie polega na tym, iż tworzy go nie konkretny zbiór zadeklarowanych wyznawców, lecz tworzymy go wszyscy, tą częścią naszych kultowych poglądów, które zgodne są z rzeczywistością (czyli są prawdziwe, są prawdą), oraz tą częścią naszych kultowych postaw, postępowania, które są mądrymi, a tego efekty **mądrze dobrymi**. - Tak więc **obecne powoływanie się na kościół prawdosławny, wskazywanie jego danych cech, oznajmianie czegoś pod jego imieniem, oznacza, że dotyczy to Tych, którzy cechy te faktycznie spełniają, współtworzą** (także w sposób różnie nieświadomy, w niepełnych, niekompletnych wymiarach i z różną tego jakością); a ich zaliczenie do kościelnych (tegoż kościoła) wynika stąd, iż są one zgodne z jego doktrynalnymi założeniami, tudzież z istotą i obrazem boga rzeczywistego.

W kościele wyróżnia się jego **grono mądrystyczne**, świadome swej kultowości prawdosławnej i dbające o tego moralność, oraz **grona odwrócone** od tego, tudzież kłopotaczące, błędzące, czy poszukujące.

Poprzez formalne konsolidowanie się i tworzenie mądrystycznych gron kościoła, mogą go współtworzyć w sposób zadeklarowany, społecznie bardziej efektywny, doskonalszy, jego świadomi wyznawcy.

Dotychczas, jako całość - niedostatecznie i nienależycie objawiony i poznany — funkcjonuje on ogólnie w sposób nieformalny, instynktowny, potoczny i spontaniczny, nie wykorzystujący całej pełni swych walorów; istnieje natomiast szereg formalnych organizacji i działań społecznych, kulturalnych, politycznych, które cechuje kultowość prawdosławnie-mądrystyczna, a postrzeganych z taką niesłusznością: że nie są one kościelnymi (kultowymi) a tzw. świeckimi (co jest właśnie niesłuszne, choć ma swoje uzasadnienie, bowiem służy do ich odróżnienia od instytucji kultowości religijno-kłopotackiej). — Lecz funkcjonowanie to można i należy ulepszyć dla dobra nas wszystkich, ujmując je także w formalne ramy organizacyjne, które są naturalnie pożądanymi dla zachowania należytej jakości spełniania potrzeb kultowych w wymiarach wspólnotowych i ogólnospołecznych, a co najlepiej może być czynione w sposób unormowany, uporządkowany — a więc zorganizowany. I stąd potrzeba istnienia takiej formalnej organizacji kultowej, czyli Kościoła, który już tworzą:

- wszyscy ludzie (jako nieformalni lecz faktyczni wyznawcy dobra i mądrości - w gronach pobożności mądrystycznej, bądź odwróconej od boga rzeczywistego);
- osoby i grona zajmujące się **informacją, edukacją i kształceniem** kultowym (różni przewodnicy kulturowi, szkoły, nauczyciele i wychowawcy, kadry domów i instytucji kultury,

wydawnictwa do potrzeb kościelnych, prasa, R i TV);

· osoby, grona, ośrodki zajmujące się indywidualnymi i ogólnospołecznymi (publicznymi) **posługami** tudzież **pracą kultową estymonegacyjną** w sposób racjonalny, prawdosławnie-mądrystyczny (publicyści; twórcy sztuk, artyści, satyrycy, krytycy; celebranci nabożeństw, świąt, imprez, zabaw, ślubów itp.; politycy; organizatorzy mądrze dobrych imprez, ich sponsorzy; USC, wydawnictwa estymonegacyjne, prasa, R i TV, teatry, opery, kina, orkiestry, chóry, zespoły itp.; świątynie, domy kultury, stadiony; wojsko, policja i organy wymiaru sprawiedliwości.

- A więc, kościół jakkolwiek nie posiada organizacji centralnej, ale istnieje wiele organizacji kulturowych choć nieskonsolidowanych wspólnym imieniem kościoła, lecz których działalność cechuje kultowy racjonalizm — mających różne postacie, rodzaje i obszary kultowej działalności. — Są nimi różne zespoły, towarzystwa, kluby, instytuty, wydawnictwa, redakcje, rozgłośnie, organizacje międzynarodowe, misje internetowe.

Aby należeć do kościoła tzn. świadomie czy naturalnie instynktownie spełniać kult Boga Rzeczywistego, nie są potrzebne do tego jakieś szczególne zabiegi formalne: inicjacyjne, rytualne, czy egzaminacyjne. Natomiast gdyby funkcjonował on także formalnie, to dokonywanie w nim określonych formalności — rejestrowych, informacyjnych, personalnych, prawnych — byłoby pożądane dla zapewnienia sprawnego funkcjonowania mądrystycznych gron kościelnych (MGK), czyli wspólnotowego spełniania kultu i korzystania z kościelnych posług (a więc podobnie, jak jest to pożądane i stosowane dla sprawnego funkcjonowania wszelkich organizacji).

W kościele nie istnieje możliwość formalnego zanegowania bycia przez kogoś wyznawcą dobra i mądrości, tudzież przynależności do tego kościoła — nie może więc istnieć funkcja wykluczania zeń, z jakością jej praktyczności. Tym niemniej skutecznym jest funkcjonowanie zwyczajnych i formalnych ocen jakości naszej pobożności, zarówno jej dobra jak i wypaczeń.

Przewodnikami kościelnymi mogą być tak mężczyźni jak i kobiety — ci, którzy posiadają lub nabędą zdolności bycia nimi.

Kościół nie jest przeciwny zawieraniu małżeństw przez przewodników kościelnych; wyrażane w tym względzie sprzeciwianie się wynika z irracjonalnych pobudek religijnych, i bezsensownie wyklucza, ogranicza, wypacza i utajnia naturalne spełnianie potrzeb małżeńskich i rodzicielskich osób zajmujących się posługami i działalnością kościelną. Kościół uważa, że przewodnicy kościelni zamężni i żonaci, mogą nawet z większą sprawnością zajmować się swą pracą, niż wtedy, gdyby pozostawali w stanie bezżennym.

Edward Piszczałka

Badacz racjonalnej kultowości, twórca koncepcji kościoła prawdosławnego [Więcej informacji o autorze](#)

[Pokaż inne teksty autora](#)

(Publikacja: 01-09-2004)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,3587) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,3587>)

Contents Copyright © 2000-2008 Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane

w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę katalogów, skrypty oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora.

Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl